Consideraţii asupra ultimelor 12 devize din «Profetia Papilor» a Sfîntului Malachie

Sub numele de Profetie a Papilor, există o listă de 112 devize caracterizînd 112 papi, începînd cu Celestin II, în 1144, pînă la „Petrus Romanus", ultimul papă al acestui ciclu, fapt limpede anunțat prin venirea, în vremea sa, a lui „Judex Tremendum"; aşa-zisa „profeție" este atribuită Sfîntului Malachie, arhiepiscop de Armagh, prieten si discipol al Sf. Bernard de Clairvaux. Textul nu a fost cunoscut sigur decît în jurul Conclavului din 1590; natural, istoricii, cu superstitia literei scrise şi cu disprețul tradiției orale, consideră atribuirea ca un fals. Nu ne simțim deloc obligați să-i urmăm: ştim că texte importante, cărți revelate chiar, au avut o lungă predanie orală, înainte de a se simţi nevoia asternerii scrise.

Din punctul de vedere profan însă, atribuirea devizelor Sfîntului Malachie apare incredibilă; or, trebuie să ne reamintim că cei vechi spuncau că elementul cel mai neverosimil, cel mai absurd dintr-un mit, este partea lui esenţială, secretul lui adînc. Să reținem deci acest fapt în cursul celor ce urmează.

Există o bibliotecă întreagă asupra acestor „profeţii, astfel încît ne este suficient să semnalăm că autorii eruditi si

---

*Vezi si Daniel Reju, Les prophéties de Saint Malachie, Monaco, Editions du Racher, 1979.

serioşi spun că, pînă în acest moment, toate devizele sînt corespunzătoare, fie că insistă asupra unei particularitäti din viața, caracterul, blazonul pontifului vizat, fie că se referă la evenimente contemporane cu el; din cauza acestei precizii, discuţia asupra datei ,profetiei" şi-a pierdut, importanța; a desemna în-secolul al XVI-lea pe papii contemporani cu Napoleon şi cu primul război mondial prin devizele Aquila Rapax şi Religio Depopulata, este tot atit de extraordinar ca şi cînd lucrul ar fi fost formulat în secolul al XII-lea.

Cunoaşterea tardivă a "profetiei " se poate explica şi altfel: în primele secole nu i s-a dat atenție, deoarece devizele nu aveau un scop de propagandă şi publicitate, dat fiind caracterul lor eliptic, sibilic. Dar, cu timpul, cînd unele devize mai clare s-au dovedit juste, interesul a crescut în măsura verificării istorice. Exactitatea formulelor a început să izbească. Cum să nu impresioneze faptul că Papa Pius VII, persecutat de Napoleon, prizonierul lui, are deviza "Aquila Rapax" si că Papa Benedict XV, contemporan. cu primul război: mondial, este desemnat cu „Religio Depopulata? Interesul a mers crescînd si a devenit pasiune, aşa că de vreo nouăzeci de ani încoace, cînd se deschide un conclav pentru alegerea unui papă, revistele, presa zilnică, cu milioanele ei de cititori, discută Profetia Sfîntului Malachie, căutînd să ghicească pe viitorul papă prin caracterizările devizei respective. Poate acesta a fost scopul autorului lor: să suscite discuții, înverşunate, contradictorii, distilînd prin luptă un ,elixir", un „Soma", un „ulei" necesar pentru funcţionarea catifelată a unor „rotițe", în realitate rotemagne — cum le spune Dante — vehiculînd Carul condus de Agni (Carul Mare — ca să-i dăm numele românesc), tîrîndu-ne pe toţi si universul spre un destin inexorabil. La un nivel superior, devizele au fost suscitate, pentru că prin

simpla lor formulare, publică sau nu, verbul, a cărui expresie sînt, actualizează sentințe fără apel asupra sfirsitului de ciclu; căzute în domeniul public, suscită discuțiile de care vorbeam, creînd în lumea intermediară o capilarttate, o zonă bună conducătoare, un fel de limfă prin care substanța sentintelor trece în a treia lume, unde ele devin executorii. Este ocazia să arătăm care poate fi caracterul unor preziceri şi să încercăm o clasificare a lor.

1) Plecînd de jos în sus, avem pe acelea ale mediumurilor spiritiste. Controlul stării de veghe fiind suspendat, inconştientul, pentru care anumite limitări temporale sînt suprimate, poate să reverse un fluviu de adevăruri și minciuni, confuze, incoerente şi, uneori, neinteresante. Nu vedem de ce nu ar face aceasta şi o brută sau un cretin sub influența anumitor băuturi sau a unui traumatism.

2) În al doilea rînd, sînt vizionari cu psihic hipertrofiat, dar încadrați într-o religie; utilizați de organizații inifiatice serioase, cum se întîmpla mai de mult, relatau lucruri remarcabile; altii, fără ocrotire, neîncadrati într-o religie, făcînd o profesie din puterea lor, ca în timpurile noastre, amestecă inextricabil adevăruri cu locuri comune şi minciuni.

3) Misticul prevede figurat fapte de o mult mai mare importanţă, fără să le priceapă, de cele mai multe ori. Calitatea preziccrilor lui este pe măsura încadrării sale tradiționale şi cunoaşterii doctrinare, ceea ce este destul de rar. Acelaşi lucru se poate spune si despre unii sfinți, mai ales femei.

4) Pe un plan superior stau aceia. care, stăpîni pe. anumite ştiinţe tradiționale (ştiinţa numerelor, a literelor, a ciclurilor, a astrologiei), pot prevedea cu exactitate viitorul,

admiţînd că ar consimți să-şi aplice stiinta pe planul inferior al previziunii.

5) Incomparabil mai sus, sint fiintele care, suprimind conditia temporală, adica situindu-seintre gradele de Adept minor si Adept major, intre perpetuitate si Eternul prezent, nu pot prezice propriu-zis, pentru că timpul nu mai există pentru ei. Ca atare, ce nevoie ar avea de o ştiinţă divinatorie, cînd sînt tot atît de prezenți în anul 970 ca şi în 1970.

După părerea noastră, devizele Sfîntului Malachie s-ar putea încadra în punctele 4 şi 5, adică sînt faptul unei personalități sau al unei colecţii pe anumite ştiinţe tradiționale sau posedînd realizări initiatice superioare.

René Guénon, într-o importantă dare de seamă asupra cărţii lui Piobb despre Profetia Papilor, le desparte în două grupuri. Unul de 100 de formule, divizîndu-se ca si Divina Comedia în 1 + 3 x 33, ceea ce arată că Guenon recunoaşte antichitatea, autenticitatea, calitatea devizelor. Celălalt grup constituie un caz zodiacal de 12 formule, în care ultima formulă, Petrus Romanus, este încadrată într-o frază, ceea ce o deosebeşte izbitor de celelalte devize, frază în care este anunțat limpede sfîrşitul actualului ciclu pămîntesc.

„In extrema persecutione Sacrae Romanae Ecclesiare se debit Petrus Romanus qui pascet aves in multos tribulationibus; quibus transactis, civitas septicolis diructur ei Judex tremendus judicalit populum. "

„În ultima persecuție a Sfintei Biserici Romane va şedea Petrus Romanus, care va paşte oile în timpul multor tribulatiuni; odată acestea depășite, cetatea pe şapte coline (Roma-nn.) va fi distrusă si Judecătorul infricosat va judeca poporul.”

Această ultimă indicație îndreptățește să situăm deviza în semnul zodiacal al Vărsătorului, penultimul ciclu mic pămiîntesc din ciclul mare solar.

*
* *

Dacă se face scizură între primele 100 devize si ultimele 12, este probabil din cauza desfăşurării acestora într-o dimensiune specială a timpului.

Iată ultimele 12 devize:

1. Crux de Cruce - atribuită papei Pius IX (1846-1878)
2. Lumen in Coelo - atribuită papei Leon XIII (1878-1903)
3. Ignis in Terra — atribuită papei Pius X (1903-1914)
4. Religio depopulata-atribuită papei Benedict XV (1914-1922)
S. Fides Intreprida - atribuită papei Pius XI (1922-1939)
6 Pastor Angelicus — atribuită papei Pius XII (1939-1958)
7. Pastor et Nauta — atribuită papei Ioan XXIII (1958-1963)
8. Flos Florum — atribuită papei Paul VI (1963-1978)
9, De mediate lunae - atribuită papei Jean-Paul 1(26 aug. 1978-28sept. 1978)
10. De Labore Solis —atribuită papei Jean- Paul II (1978-)

mai urmează
11. De Gloria Olivae
12. Petrus Romanus :

Devizele papilor aparţin simbolismului temporal pe un dublu motiv: cuprind şi situează everimentele ce se desfăşoară de-a lungül ultimélor secole ale prezentei umanitäti, apoi sînt formule de categoria mantra, pronunţîndu-se în timp. Or, iată că Guénon vorbeşte de Zodiac, în cazul ultimelor 12 devize, deci de o reprezentare spațială a ciclului, care este o succesiune în timp.

A reprezenta timpul printr-o figură geometrică este o spatializare a lui, este evident; cu alte cuvinte este o năzuintă, o căutare, o guestă a cvadraturii cercului. Această constatare ne îndeamnă să reprezentăm spațial, nu numai ultimele 12 formule, ci si pe primele o sută; poate ne vor da astfel cîteva din secretele lor. Transmutarea în simultaneitate a unei succesiuni temporale este un fel de a colabora cu Marele Arhitect al Universului în vederea, spațializării timpului, în transformarea Cosmosului într-un templu, simbolizată de coboriîrea Ierusalimului Ceresc la sfîrşitul ciclului.

Sînt mai multe, feluri de a reprezenta. geometric [1] cele 112 formule, prin linie şi cerc. Tinind seama de repartiția primelor o sută în 1 + 3 x 33, le putem figura prin trei linii a cite 33 formule, plus un punct; dar punctul fiind nereprezentabil, nu este o figură geometrică si atunci, dacă sîntem siliţi să considerăm una din linii ca fiind compusă din 34 formule, ne întrebăm care este a o suta formulă? Să nu cădem în cursa de a lua din listă pe accea care corespunde cu acest număr.Problema nu este atit de simplă - am zice, simplistă. În realitate, răspunsul este tot atit de greu ca si găsirea celui de-al, o sutälea Nume Necunoscut al lui Dumnezeu, după cele nouăzeci si nouă cunoscute, ca şi găsirea celui de- al o sutälea cîntec din Divina Comedie, cheie a Poemului dantesc. Cu alte cuvinte, Profetia Papilor este o invitatie, nu numai la gäsirea „Cvadraturii Cercului”, ci si a „Cuvîntului pierdut”, simboluri. spațiale şt temporale ale aceluiaşi lucru, reintegrare în centrul nostru şi al lumii, prin răspunsul adecvat la întrebarea pusă de "Päzitorul pragului” .

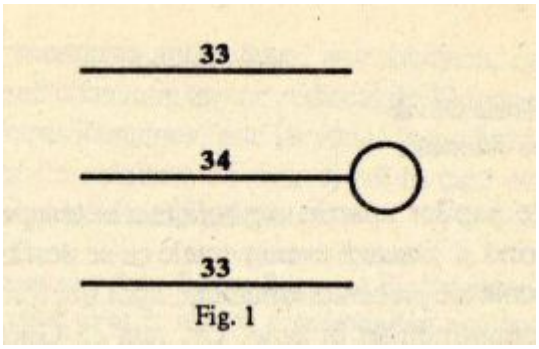

figura 1

Deci, prima figură — ca punct de plecare si material brut — ar fi următoarea: Linia centrală este Arborele Vietii cu Soarele în vîrf, cele două laterale reprezintă Arborele Binclui si al Răului. Figura este prezentată de Guénon în Le Symbolisme de la Croix. Este identică cu Arborele Sefirotic, cercul fiind Sefira „Ketter [2].

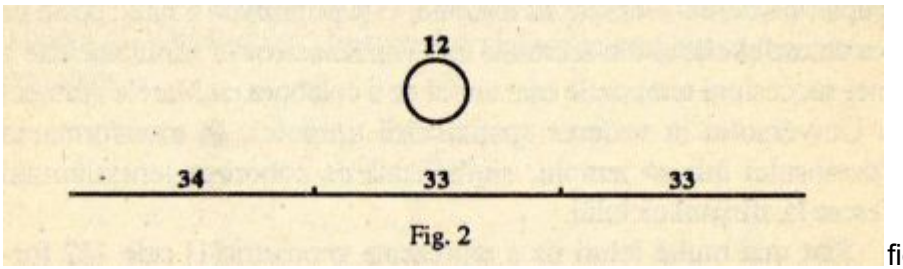

figura 2

O altă figură, tot atît de sumară, dar semnificînd ceva, este figura 2. Cele trei linii sînt în prelungire orizontală. Cercul (= Soarele spiritual) răsare deasupra Apelor Primordiale. În figura 3 ni se arată cele trei linii tot unite, dar aşezate vertical, axial, reprezentind Arborele Lumii, în vîrf cu fructul lui, Soarele.

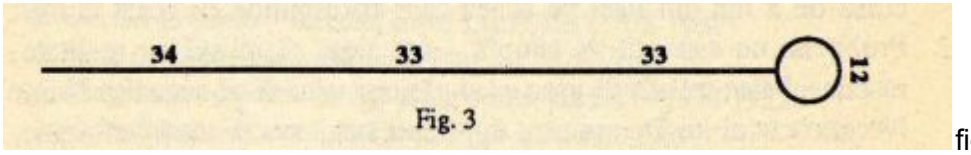

figura 3

Cele trei linii formînd un triunghi (fig. 4), avînd de data aceasta cercul în centru. Este simbolul binecunoscut al deltei. Muntele cu Caverna din centrul lui, deşi caverna este de cele mai multe ori figurată de un triunghi mai mic,

invers; dar triunghiul nu se înscrie firesc într-un cerc? Avem un simbol al imanentei şi al Centrului suprem ocultat.

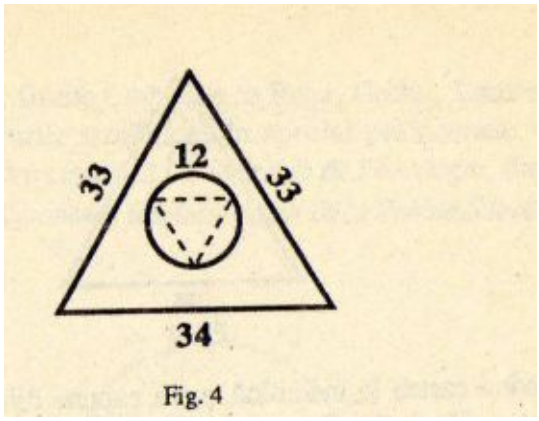

figura 4

Menţionăm în treacăt figura 5, pe care am desenat-o pentru că este echivalentă cu figura 3, soarele în vîrful Axei lumii, de data aceasta reprezentată de alt simbol axial, piramida sau muntele punînd mai bine în relief ideea de ierarhie spirituală, omencască şi ingerească.

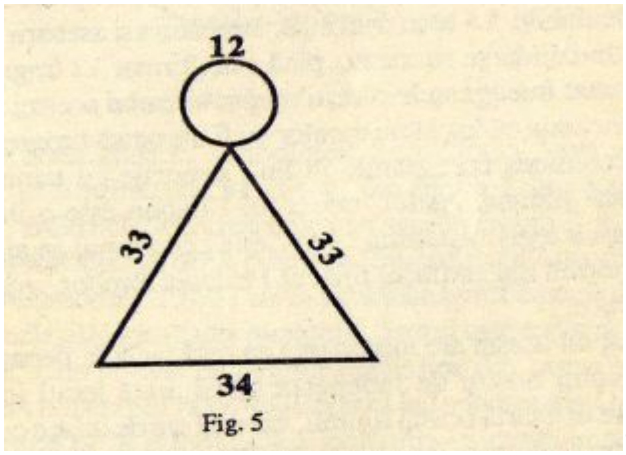

figura 5

Putem situa cercul altfel, inconjurind partea superioară a triunghiului în felul inelului lui Saturn (fig. 6). Ceea ce ne îndeamnă să desenăm această figură este un text straniu din cartea lui Saint-Yves d'Alveydre Le Mission de l'Inde* unde se menționează pentru prima dată în Europa numele Agartthei[2].

---

* Saint-Yves d'Alveydre. La Mission de L'Inde, Paris, Dorbon, 1910.

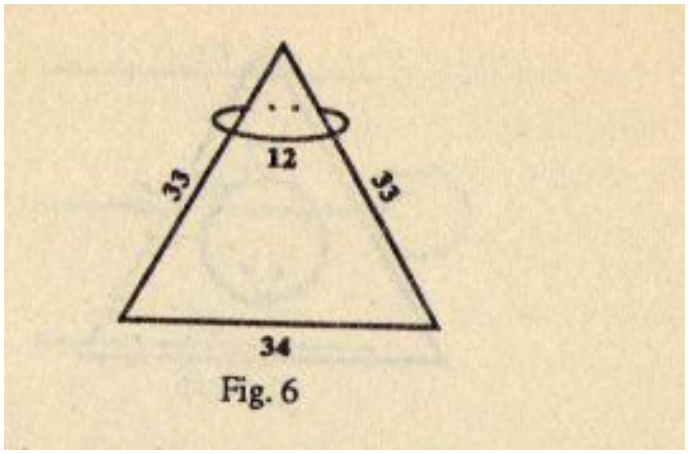

Fig. 6 figura 6

Neavînd cartea la indemînă, vom expune din memorie ceea ce spune autorul în legătură cu accastă figură. În 1877, Brahâtma a văzut acest triunghi sau piramidă de lumină pe cer, înconjurată la o treime de la vîrful său cu un cerc fluidic. Initiatii Agartthei socotesc acest inel ca reprezentînd legea misterelor, care opreşte de a dezvălui neinitiatilor tezaurele ştiinţei ascunse, deoarece ar împrumuta răului puteri incalculabile. La acea dată însă, Brahâtma şi asesorii lui au văzut acest inel divizîndu-se succesiv, pînă s-au format 12 fragmente. După ce a consultat Inteligentele cereşti asupra sensului acesteiGSL s-a ajuns la concluzia ca legea misterelor va fi abrogată progresiv

Realitatea corespunde in linii generale cu tainele dezvăluite de această viziune. Astfel, opera lui Guenon este o ilustrare a abolirii treptate a legii misterului; 1877 este penultimul an al vietii Papei Pius IX, primul din zodiacul final al Profetiei Papilor, avînd deviza ‚Crux de Cruce". Faptul acesta are importantă ca dată ciclică, deoarece este acela al războiului nostru de independenţă şi arată locul important al țării noastre în istoria ocultă a lumii, care nu are de-a face cu istoria vizibilă, decît prin tangente ignorate de public. În 1878 s-a publicat Harap Alb, altă misivă hyperboreeană — dar vom mai vorbi despre acestea.

Este posibil să aranjäm şi alttel cele trei linii si cercul, dîndu-i acestuta o elasticitate care este inerentă caracterului calitativ al simbolismului său. Putem, aşadar, desena un cerc cu trei diametre la distanță egală unele de altele. Obtinem ceea ce se numeşte chrismul simplu, simbol al analogiei; în schema lui se pot înscrie pecetea lui Solomon, Vulturul, florile simbolice ca Roza, Crinul, Lotusul si, în definitiv, toate figurile simetrice, în special poligoanele, Pentru precizie, recomandăm capitolul Le Symbole de l'Analogie, din cartea lui René Guénon: Symboles fondamentaux de la Sciene Sacrée * (fig. 7).

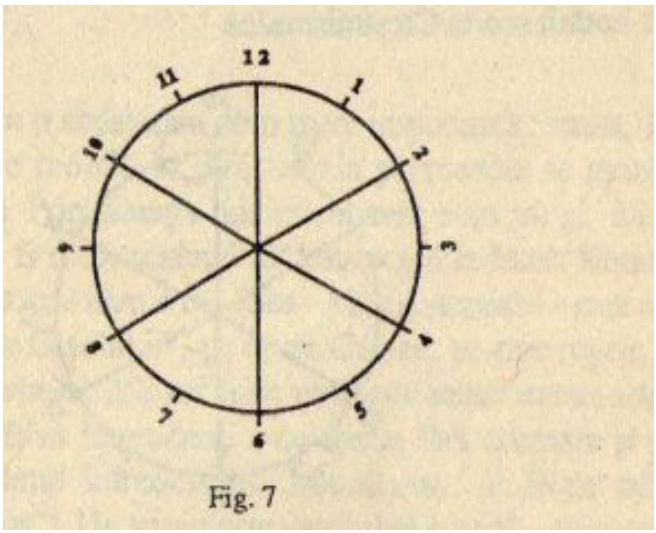

Fig. 7

figura 7

În următoarele două grafice; simbolizind tot analogia, vom situa altfel cercul, fără a-l suprima din locul său, din figura 7. Nu este un abuz si iată de ce. Diferitele localizări ale cercului în figura 7 şi cele două următoare nu sînt altceva decît diferitele localizări ale Luz-ului în Microcosm si în Macrocosm. Cînd Luz-ul se actualizează într-unul din cercurile subtile, celelalte localizări nu dispar, lucrul este evident, ele sînt concomitente. Luz-ul este elementul nepieritor din organismul uman, care va constitui corpul ce se va prezenta la Judecata din Urmă. Initiatul

---

* René Guénon, Symboles fondamentaux de la science sacrée, Paris, Gallimard, 1962.

care-l deşteaptă în diferitele lui localizări îşi restituie starea primordială. Cum, macrocosmic, Luz-ul este numele ebraic al Agartthei, înseamnă deci că actualizarea lui duce în centrul ființei noastre si, în acelaşi timp, în Centrul lumii. Prin urmare, se vede continuitatea organică dintre figurile 4 si 5 si următoarele — 7, 8 si 9 *.
La figura 7, în vîrful Nord al diametrului vertical, vom adăuga la dreapta un cerc mic, care va forma împreună cu diametrul schema literei greceşti Rho. Obtinem Monogramul lui Hristos, Labarumul Împăratului Constantin, semnul ceresc ce i s-a arătat, pe cînd un glas spunea In hoc Signo vinces ** înainte de bătălia de la Podul Milvium, care a hotărit soarta Creștinismului

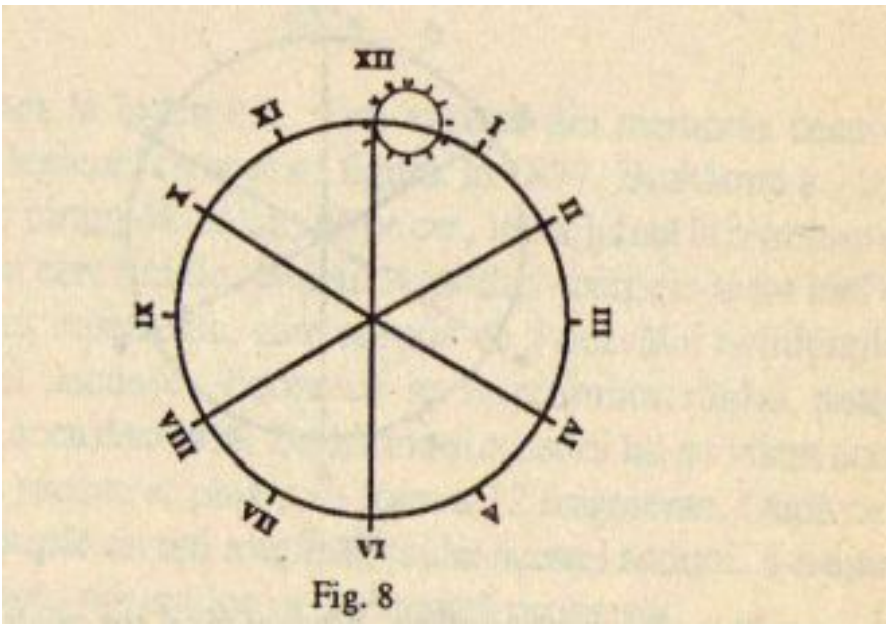

Fig. 8 figura 8

În figurile 7 şi 8, cercul mare, divizibil în cele 12 ultime formule ale Profetiei, reaminteşte Masa Rotundă si

---

* Există un capitol întreg despre Luz în Le Roi du Monde, de René Guénon
**Este curios că inițialele formulei formează un Tetragram; IHSV. Primele tre: litere constituie numele prescurtat al lui Iisus, universal întrebuințat în Evul Mediu si chiar acum. Cum V se pronunță în scrierea latină si U, cele patru litere sînt o aproximaţie suficientă a Tetragramului propriu-zis.

pe cei 12 cavaleri ai ei. Ce e mai firesc decît să înscrii Monograma lui Hristos pe Masa Rotundă? Aminteşte Cina cea de taină dar şi Graalul, şi prin aceasta arată cum s-a produs adaptarea unor străvechi tradiții celtice, în special simbolul Cupei şi al Mesei, în noua Traditie. Este o dezminţire evidentă pentru acei — şi sînt mulţi — care cred că s-a produs o discontinuitate între lumea veche si Creştinism, şi că lumea începe la anul 1.

Dacă figurile 7 şi 8 sînt o proiecție plană a Mesei Rotunde, atunci ce poate reprezenta, în cadrul legendei Graalului, micul cerc nordic, formînd bucla lui Rho ? Înainte de a răspunde, reamintim în treacăt că, după Guénon, în reprezentările geometrice ale Zodiacului, solstițiul de iarnă nu se situează precis în Nord, ci puţin spre Nord-Est, ca şi micul cerc din figura noastră. De aceca, sărbătoarea Sf. Ioan nu este la 1 Ianuaric, ci la 7 Ianuarie.

*

* *

Urmează acum o constatare de o mare importanţă: masa, în mod definitoriu, este o mobilă în jurul căreia persoanele se aşază stind natural pe scaune. Prin situația lui, micul cerc e un jilt si, din cauza aceasta, nu poate fi decît scaunul totdeauna gol la Masa Rotundă. În acesta putea să se aşeze numai cel Ales — Mult Asteptatul — care urma să încheie „aventurile Graalului , pe nume Galaad, pe care regele Arthur îl întîmpină cu vorbele: ... " Soyez bien venu que moult avous attendu"; scaunul pe care cîţiva imprudenti s-au aşezat fără chemare si au fost înghițiți de pămîntul intredeschis. I se spune: le Siège périlleux („Scaunul periculos”). Un scaun este un simbol spațial — ca şi masa, ca

şi cercurile care le reprezintă “geometric. Cu alte cuvinte, Masa Rotundă cu accesoriile ei, reprezentarea zodiacală, este un fenomen de "spatializare a timpului”, indicat în geometrie cu numele de „cvadratură a cercului”; se poate opera un proces contrariu de „temporalizare'a spațiului”, de „circulatură a cvadrantului”. Să transformăm deci simbolul spatial le siège périlleux într-un simbol temporal, si atunci obţinem les temps perilieux. Zece papi din seria de doisprezece s-au succedat pînă în prezent; cine poate constata justetea minunii?

Acum, rëamintim' că, pentru Guénon, modelul după care s-a realizat legenda lui Galaad, Regele Graalului, a fost Sf. Bernard de Clairvaux [4]. Si atunci, atribuirea „Profeţiei Papilor” Sfîntului Malachie, prieten si discipol al Sf. Bernard, capătă o neașteptată consistență; bătrînii înţelepţi din vechime aveau dreptate cînd spuneau că partea cea mai neverosimilă, mai absurdă, dintr-un mit, este cheia lui, simburele lui viu.

În configuratia noastră, Galaad — Bernard insumează un aspect zodiacal, ca si Masa Rotundă, ceea ce este un mod de a afirma analogia dintre Macrocosm si Microcosm. După toate indicaţiile pe care le avem, se poate spune că Sf. Bernard a fost socotit în Occident o specificare a Omului Universal. Ne punem o dublă întrebare: devizele papilor nu constituiau litanii în cinstea Omului Universal, reprezentat de Sf. Bernard, recitate ca un rozariu în anumite organizaţii initiatice? Ultimii doisprezece papi nu sînt un duodenar de aspecte ale Sf. Bernard de Clairvaux, specificate în vremurile de pe urmă, în vederea reintegrării finale?

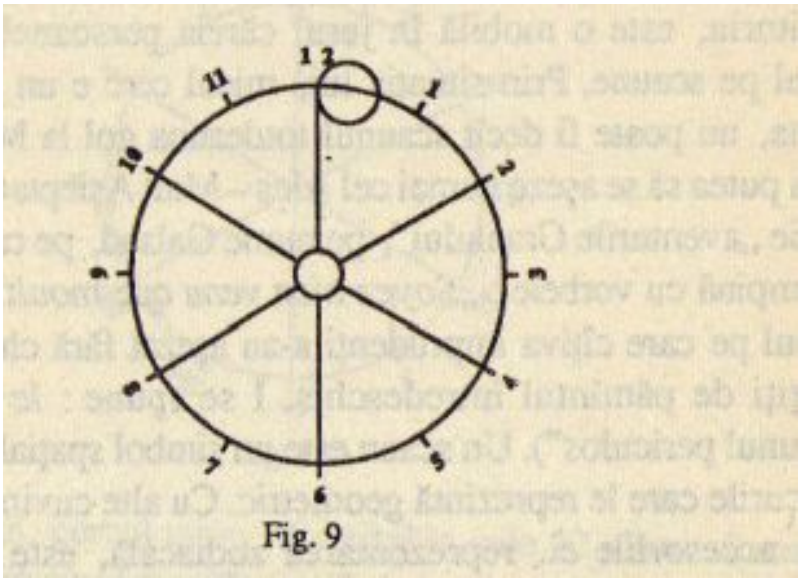

Fig. 9 figura 9

Este posibilă, in sfirsit, o a treia figuratie a Mesei Rotunde. Figura 8 rămîne în întregime, adăugîndu-se un al treilea foarte mic cerc, exact în centrul ei (fig. 9). El reprezintă Cupa Graalului, privită, aşa cum spune tradiția, de Ochiul Domnului, cupă Sub care se află masa sfintă, sau, mai exact — deoarece se spune că niciodată Cupa Graalului, adusă de îngeri, nu s-a aşezat pe masă — micul cerc e o proiecție plană a ei. Ochiul Domnului priveşte centrul cupei, de-a lungul unei perpendiculare trecînd prin centrul cupei, care este si al Mesei. Nici o ființă omenească luată ca atare, nici un Rege al Graalului, - nu a putut privi Graalul, Masa Rotundă, cu cavalerii din jurul ci, aşa cum este reprezentată în figura 9. Galaad a contemplat interiorul Graalului, așezat pe altar, şi a murit într-un extatic nirri-Kalpa-samadhi. Dar nu privea ca Ochiul Domnului. Nici geometric acesta nu se poate reprezenta (cum nu este reprezentabilă a şaptea rază a Crucii cu trei dimensiuni, concomitent cu Masa Rotundă, decît convenţional — după cum, în vechile picturi egiptene, ochiul este reprezentat frontal, în figuri din profil) `(fig. 10). Atragem atenția că ochiul Domnului, așa cum îl arătăm aici, este asemănător cu cel din figura 4

Aşa că numai convenţional are valoare reprezentativă figura 10. Dacă reprezentăm Ochiul Domnului si verticala coborînd din el, Masa Rotundă este necesar semnificată de o lime orizontală; dacă o reprezentăm printr-un cerc, Ochiul Domnului nu-şi are locul în figură. În figura 10, trebuie să considerăm linia verticală ca un substituit, predat în plan, al verticalei axiale, cum este Axul solstiţial în reprezentarea Zodiacului.

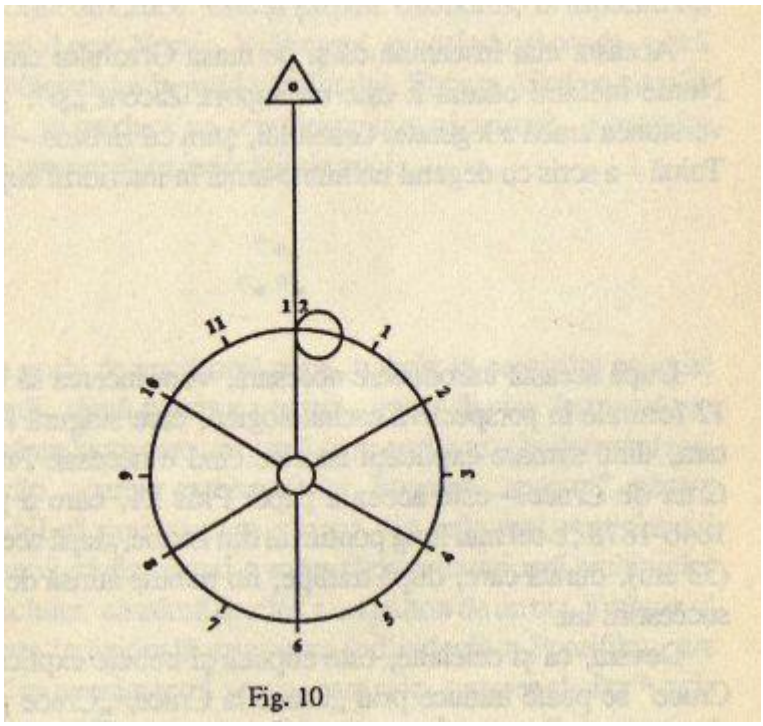

Fig. 10

figura 10

Acestea fiind spuse, remarcăm că cele trei linii compuse din seriile 1 + 3 x 33 nu sînt obligatoriu reprezentabile numai prin linii drepte; ele pot fi şi sinuoase. Si atunci avem figura 11, în care şi un copil arab de şapte ani recunoaşte numele lui Allah, în litere arabe. Nu este nevoie să mai insistăm asupra perspectivelor şi confirmărilor pe care le deschide acest fapt, în ce priveşte contactele dintre esoterismul musulman şi esoterismul creştin în Evul Mediu.

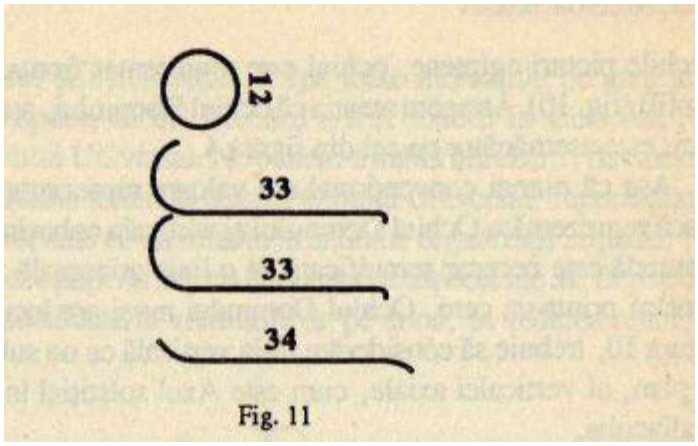

Fig. 11 figura 11

Aceasta mai inseamnä cä si pe masa Graalului era scris Marele Nume inefabil căruia îi este un suport. Zicem "și" , pentru că din versiunea arabăa legendei Graalului, ştim că Hristos — la Cina cea de Taină — a scris cu degetul un nume-taină în interiorul cupei Graalului.

*
* *

După această introducere necesară, vom încerca să înlocuim cele 12 formule în perspectiva eschatologică, care singură le poate structura, dînd sumare explicații istorice cînd e necesar. Prima deviză — *Crux de Cruce* — este aceea a papei Pius IX, care a păstorit de la 1846 -1878; e cel mai lung pontificat din istorie, după acela al Sf. Petru (33 ani), durată care, după tradiție, nu trebuie atinsă de nici unul din succesorii lui.
Deviza, ca si celelalte, este eliptică si trebuie explicată. „Crux de Cruce" se poate traduce prin „Cruce la Cruce", „Cruce pe Cruce". În timpul pontificatului lui Pius IX s-a desävirsit Risorgimento-ul şi unificarea politică a Italiei, sub impulsul Casei de Savoia, în guvernarea regelui Victor-Emmanuel II şi a ministrului său, Cavour.

Reunificarea s-a făcut în paguba Regilor si Principilor secundari care stăpîneau Italia, fragmentată pe atunci, printre care unul din principi era Pius IX, ultimul papă suveran temporal. Prin urmare, în sensul exterior, “Crux de Cruce” semnifică” adversitatea dintre Crucea vaticană şi Crucea care se află pe blazonul Casei de Savoia. În 1870, savoienii au luat Roma, ultima stăpinire a Papei Pius IX. El s-a închis voluntar în Vatican, de unde nu a mai iesit — claustratie pe care papii următori au continuat-o pînă la acordurile laterane din 1929. Acesta este semnul exterior cunoscut. Mai adînc: Pius IX, fiind la începutul Zodiacului, trebuia să coincidă cu acel ce va încheia cercul, “Petrus Romanus”. „Crux de Cruce” înseamnă deci „Primul şi Ultimul", „Alfa si Omega”. Tot din cauza „coincidării”, pontificatul lui “Petrus Romanus” va fi analog cu al lui Pius IX în ceea ce priveşte tributatiile, incomparabil agravate la ultimul papă. “Crux de Cruce” este si şarpele Uroboros, în aspectul lui sinistru, Balaurul *il gran Nemio*. Vrăjmaşul, muşcîndu-şi coada, adică desävirsind încolăcirea lui în jurul pämintului. Tot aşa, cînd un cerc îşi atinge începutul, se produce un scurt-circuit, o *ekpyirosis*, o mistuire finală a ciclului premergător judecății de apoi.

*

* *

Înainte de a vorbi de următorul papă, trebuie să precizăm anumite lucruri: mai întîi, după părerea noastră, unele devize formează un grup, concepînd un lucru care urmează să se perfecteze în decursul mai multor pontificări, aparent extrinsece lor. Spunem „aparent“, pentru că este imposibil să presupunem că una din cele mai mari funcţii

spirituale ale lumii să fie numai o măsurătoare exterioară a ultimelor momente ale ciclului, că atîrnă de ele ca un palton de un cui. Trebuie să fie ceva în ființa individuală sau supraindividuală a Pontifilor care „simpatizează cu evenimentul; ceva, care prin „puterea cheilor", prin vîrful axei de balanță în care e situată funcția, colaborează, inconştient probabil, dar demiurgic, la actualizarea lui.

Avem un exemplu în formula pe care am mai citat-o - "Aquila Rapax" — aplicată lui Pius VII, victima lui Napoleon. Deviza, la prima vedere, se aplică unui personaj şi unei cariere străine de papă. Dar tangența s-a produs prin persecuție. Persecutatul si Persecutorul fac pe un plan necunoscut nouă o singură entitate, plan cauzal de pe a cărui înălţime se poate spune: fără Pius VII, Napoleon nu ar.fi putut avea ființă. Ceea ce l-a ridicat nu a fost direct Concordatul; ceea ce l-a răsturnat nu a fost direct excomunicarea, ci o prezenţă-martor imobilă, o limbă imuabilă de balanță, prezența reală a Judecătorului lumii în vicarul său. Rugăm pe cititor să-şi reamintească de toate acestea cînd vom aprecia următoarele unsprezece devize.

*
* *

Următorul papă a fost Leon XIII (1878-1903). De la început a izbit asemănarea dintre blazonul lui cardinalic, o cometă pe un cîmp de stele, cu deviza aferentă lui din "profeție ", *Lumen in Coelo*. Si era cazul.

Toţi contemporanii lui îl numeau *le brillant Pape.*
Elementul intelectual predomina mai mult la el decît elementul de căldură. A renovat şi a dat o nouă strălucire în sînul Bisericii catolice, studiilor tomiste, neglijate oarecum

sub predecesorii lui. A înființat universități catolice care au răspîndit multă lumină, atît în timpul pontificatului său, cît si al succesorilor săi, dominînd si astăzi intelectualitatea catolică.

Acestea sînt elemente imediat definitorii ale personalității pontifului, perceptibile tuturor acelora care au cunoştinţe generale despre istoria Bisericii catolice de un secol încoace.

Acum trecem la un aspect mult mai interesant al lui „Lumen in Coelo". Leon XIII a fost prelungirea în lumea catolică a unei mişcări din ultimul sfert al secolului al XIX-lea pe scară mondială, tinzînd la o renovare a studiilor tradiționale, impulsie venită, se pare, de foarte sus, dacă ținem seama de pagina lui Saint-Yves d'Alveydre, citată la început. Se pare că acelaşi lucru s-a întîmplat si în ultimul sfert al veacurilor precedente, de la Renaștere încoace. Revoluția franceză a fost precedată de o renovare surprinzătoare a Masoneriei, în anumite ramuri restabilindu-se caracterul operativ al Artei Regale. De asemenea, s-au ivit mişcări de genul acelora suscitate de Martinès de Pasqually, de Eckartshansen, Guy Stilling, Goethe, contele de Saint-Germain şi alţii.

Tot aşa, sub pontificatul lui Leon XIII, pe lîngă forțele antagoniste dezlănțuite de "Societatea teosoficä", au fost altele care au încercat să reia legătura ruptă cu Orientul; de exemplu, mişcarea care a dus la readaptarea lui *Hermetic Braiherhood of Luxor*, opera lui Saint-Yves d'Alveydre, aceea a lui Stanislas de Quad'ta, ultimele opere ale lui Wagner; la noi, manifestarea de mare clasă a lui Creangă dominînd totul, apoi publicarea Basmelor lui Ispirescu, elaborarea *Daciei Preistorice*, şi atîtea alte mişcări în Europa, pe care nici nu le ştim, unde clementul pur se

amestecă cu cel impur, constituind un fel de şantier cu materiale heteroclite, care a putut servi însă ca punct de plecare pentru elaborarea unor doctrine coerente. Rezultatele s-au văzut mai tîrziu, dînd dreptate lui Guenon, care. spune că orice încercare în acest sens, cit de minimă ar fi, poate avea urmări incalculabile.

Spuneam mai sus că, după părerea noastră, anumite devize ies una din alta, constituind grupuri cocrente pentru definirea unor mari evenimente. Vom încerca să justificăm această părere.

După *Lumen in Coelo*, urmează *Ignis Ardens*, deviza Sfîntului papă Pius X (1903-1914). Pietatea înfocată a acestui pontif l-a ridicat pe altar la rangul de Sfînt, în 1954, patruzeci de ani după moartea lui, si justifică deviza, din punct de vedere individual. S-a mai întîmplat însă, pe plan istoric, că la sfîrșitul pontificatului său a izbucnit primul război mondial, prevestit cu aproape opt sute de ani înainte, cu o precizie orbitoare, prin deviza *Religio Depopulata* a succesorului său, Benedict XV (1914-1922).

Revenind la Pius X, izbucnirea războiului a adus moartea imediată a sfintului pontif (august 1914) şi, după şoaptele ieşite din Cetatea Vaticanului, el s-ar fi oferit lui Dumnezeu ca victimă expiatorie. Văzut după legile sfinteniei, faptul devine certitudine.

Acum, să considerăm împerecherea formulelor „Lumen in Coelo" şi „Ignis Ardens": imediat izbeşte, fără şovăială posibilă, complementarismul dintre ‚Lumen" si „Ardens", Lumină şi Căldură; „Lumen ardens" este definiția însăşi a lui Agni, pe care-l găsim aşezat la mijloc, ca punct. distributiv în ‚coincidenta" lui latină, Ignis; Ignis din care se polarizează Lumina si Căldura, condiţiile vieții în Univers,

regăsibile în microcosm, în circuitul nervos şi în circuitul sanguin. Ignis, Lumen Ardens, Agni Lumen Ardens.

Dar se poate spune, din altă perspectivă neexclusivă, că în „Ignis Ardens se accentucază aspectul de căldură al Focului. Şi atunci complementarele sînt de data asta Lumen — Ignis Ardens. Dar *lumen* nu este singurul cuvînt din deviză; este urmat de *In Coelo*. Însă atunci ai impresia că lui Ignis Ardens-îi lipseşte ceva, pentru că nu există termen care să-şi ceară mai imperios complementarul decît *Coelum*, în speţă pe *Terra*, deoarece amîndouă formează cuplul primordial prin excelenţă, prototipul august din care purced toate perechile de complementare. Pus lîngă şi urmînd pe *Lumen in Coelo*, ai impresia că *Ignis Ardens* este amputat de ceva, si mîna este aproape împinsă să adauge *in Terra*. Deci: *Lumen in Coelo — Ignis Ardens* (in Terra) devin complementare termen cu termen si explică modul de acţiune at lui Agni în lumea noastră, spre sfîrşitul Timpurilor. Sînt echivalentul formulei prin care „Îngerii" (*Mala Kim* — în arabă) vestesc naşterea lui Hristos păstorilor din Betleem: *Gloria in excelsis Deo'et in Terra*, *Pax hominibus bonae Voluntatis*, si de data asta vestită de un „Înger" (Malachie), anunţînd papalității, dar acum, un aspect de rigoare — cum'se cuvine la sfirsit de ciclu. Vom regăsi acest complementarism. Agni a atins de-abia cu primele lui spire ambianța terestră şi a fost de-ajuns ca să declanseze primul război mondial; ce va fi cînd îşi va înfige adînc sfredelul în ea?
Triunghiul cu vîrful în sus este simbolul Focului, deci si al lui Agni. Putem figura cele spuse mai' sus printr-un triunghi inversat, pentru că este vorba de aspectul de coborîre a Focului.

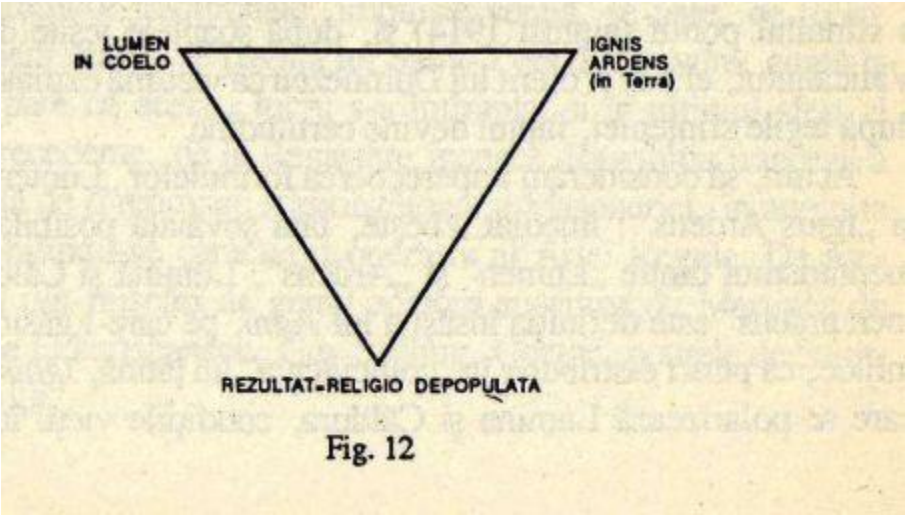

Fig. 12

figura 12

Nu mal este nevoie să insistăm asupra devizei a patra, Religio depopulata, indicînd pe Benedict XV (1914-1922); figura de mai sus, atît de elocventă, nu mai are nevoie de comentarii (fig. 12).

Urmează deviza a cincea pe care o credem izolată, despărtind primul ternar de devize, de alt ternar, ca o cezură, *Fides Intrepida*, a papei Pius XI (1922-1939).

Întreprinditatea papei Pius XI, tăria de caracter, loialitatea, combativitatea enciclicelor sale, avintul considerabil dat misiunilor în *partibus infidelium*, stoicismul cu care şi-a îndurat suferinţele ce, l-au doborît, au stirnit admiraţie: tuturor acelora ce-au, fost contemporani cu pontificatul său. Deviza rezumă binc trăsăturile esențiale ale individualitătii sale.

Dar *Fides* înseamnă considerabil mai mult. Nu este numai una din cele trei virtuţi teologale, o adeziune cu toată ființa la Adevărul recunoscut, Reprezintă totalitatea tezaurului doctrinal al unei Tradiții, atit.exoteric, cît mai ales esoteric. Si în ebraică, *Emuna* are acest sens. Nu este curentă expresia „Depozitul Credinței?" „Credinţa crestinä" este echivalentă cu „Doctrina creştină" şi, o repetăm, doctrina creştină în aspectul ei esoteric. Avem o dovadă în denumirea unei organizații initiatice autentice ca Fede Santa, din care făcea

parte Dante; membrii ci îşi ziceau *Fedeli d'Amore* [5]. Prin urmare,Credința este Cunoaşterea dragostei divine.

Atunci, putem da devizei Fides Intrepida sensul ei cel mai adînc: în primul rînd, apariția în timpul pontificatului lui Pius XI a unor studii semnificative despre esoterismul lui Dante şi al lui Fede Santa. Lucrări ca acelea ale lui Guenon, Luigi Valli şi ale altora sînt o mărturie. Dar mai este ceva:

Fides indică şi fidelitatea față de ansamblul doctrinei tradiționale exoterice și mai ales esoterice. Pe de altă parte, este în expresia *Intrepida* ceva expansiv, producîndu-se de la centru la periferie, din interior în exterior, ca o mărturie publică. Fides Intrepida poate însemna manifestarea intrepidă, în timpul pontificatului desemnat cu această deviză, a unei vaste înalte doctrine tradiţionale cu principii si fundament metafizic, dar cu multiple aplicații în ştiinţele cosmologice. Cred că nu este nevoie să mai adăugăm ceva.

Urmează un al doilea ternar: *Pastor Angelicus, Pastor et Nauta, Flos Florum.*

Pastor Angelicus a fost deviza Papei Pius XII (1939-1958). Chiar în sensul literal, izbeste exactitatea formulei „Angelus", care nu este un cuvînt latin, ci un neologism de origine greacă — *Anghelos*, „Vestitor", de unde „Evanghelie", „Vestea cea bună. Exactul echivalent latin al lui *Anghelos* este *Nuntius*. Este vorba deci de un papă diplomat, de un papă care şi-a făcut cariera, întîi la Secretariatul de Stat, apoi ca nunțiu apostolic în Germania, vreme de treisprezece ani, apoi Cardinal Secretar de Stat, mîna dreaptă a lui Pius XI, din 1930 în 1939, anul alegeri sale ca Pontif.

Cine l-a văzut în fotografii sau la cineactualitäti, nu i-a uitat silueta înaltă si subțire, redusă la o linie verticală, figura ascetică, în care toată viața se concentra în ochi; este, în adevăr, omul în faţa căruia s-a desfăşurat din nou, în

1952, minunea de la Fatima, şi căruia, la un deget de moarte, i s-a arătat Hristos, anuntindu-l că-i va prelungi viaţa, pentru că mai are nevoie de cl. Era un cristal redus la schema geometrică existentă numai în filigran — la imensa majoritate a oamenilor şi actualizîndu-se numai după moarte la cei mîntuiti.

Îngerul nu este numai Vestitor, ci şi martor. *Pastor Angelicus* a tost prezența imobilă la izbucnirea celui de-al doilea război mondial, la desfăşurarea, la încheierea lui şi la sinistra pace ce i-a urmat. Dacă nu el, deviza lui judecă timpurile.

Pietatea sa era într-adevăr angelică, adică puritatea predomina în el. Alt pur a fost Pius VII, contemporanul lui Napoleon, despre care am mai vorbit, dar la acesta deviza insistă, nu asupra papel, ci asupra Acvilei rapace, pentru că nu venise timpul ca mărturia să fie promovată ca funcție; în deviza lui Pius XII, nici o aluzie la catastrofa războiului, ci numai la martorul imobil. Si aici trebuie să atingem un aspect mai ascuns al problemei. Dar, în prealabil, trebuie precizate anumite lucruri, fără de care cele ce vor urma sint greu comprehensibile. De altminteri, ele sînt fireşti si logice.

Planul spiritual nu este numai superior planului material, ci şi cauzal față de el. În perspectivă temporală, o devenire terestră trebuie în prealabil cugetată în Intelectul divin, apoi elaborată în lumea cauzală, de unde, mai tîrziu, se oglindeşte într-o secvenţă de evenimente istorice. ,

Într-un studiu intitulat *Note sur l'angelologie de l'alphabet arabe*, René Guénon releva că alfabetul arab, avînd — ca si alfabetul ebraic — o valoare numerică, este constituit din 28 litere, fragmentate în opt grupuri, fiecare fiind un nume de înger; sînt deci opt îngeri la cele opt colțuri ale Tronului divin, figurat din două pătrate suprapuse

în cruce. În treacăt spus, numele îngerului de la sudul Tronului este făcut din secvența alfabetică Kaf. Lam. Mim. Nun, pronunțată Kaliman. Ceea ce este la „Sud — în Cer, prin analogie inversă este la nord — pe pămînt *

Guénon precizează că la început alfabetul arab avea 22 litere, trecînd apoi la 28 litere, în vederea unor mari evenimente spirituale ‘(este vorbă de manifestarea Profetului); aranjamentul literelor s-a modificat, ca urmare a modificări ordinei angelice din cer. Lucru natural, pentru că orice eveniment terestru este reflexul şi efectul unuia echivalent în cer. Toate modificările formelor tradiționale trebuie să-şi aibă efectiv „arhetipurile” lor în lumea cerească.

Să luăm un exemplu din legendele occidentale: tovarășii lui Galaad, Regele Graalului, au fost Perceval şi Bohor; primul, inocent, pur, încrezător în iubirea lui Dumnezeu pentru el si a lui pentru Dumnezeu; al doilea, ascetic, închis, volitiv. A izbit chiar pe cercetătoru profani asemănarea lor cu Sf. Francisc si Sf. Dominic. Numai că cei doi sfinți nici nu se născuseră cînd romanele Graalului erau scrise. Acelaşi lucru s-ar putea spune și despre Galaad; modelul lui este Sf. Bernard. Dar si sfintul, la rîndul lui, trebuie să fi avut un prototip angelic. Preexistenta romanului față de Sf. Francisc si Sf. Dominic a făcut pe cercetători să nu insiste. Pentru noi faptul este revelator. Abia după ce entităţile angelice, prototipale, s-au înnădit, s-a declanşat şi pe pămînt manifestarea lor.

În „Profeţia” noastră, cele trei formule: *Pastor Angelicus, Pastor et Nauta, Flos Florum*, se urmează şi ies - una din alta; cuvîntul „pastor”, Comun primelor două, este semnificativ. Tot aşa, „angelicus” din prima este revelator.

---

*Să nu uităm că si în țara noastră avem un munte numit Kăliman.

Cele trei devize semnifică o primă claborare în planul angelic, fără alt reflex în lumea noastră decît un haos de Materie Primă, a unor evenimente capitale de la sfirsitul de ciclu, Numai după ce vor fi bine puse la punct în cosmos, solid constituite, se vor declanşa pe pämint evenimentele simbolizate de alte trei devize.

Acestea fiind spuse, revenim la *Pastor angelicus* — Pastor fiind, în mod esențial, o ființă care conduce, sinonim cu Conductor, de la verbul „ducere”; dar un alt substantiv derivat din acest verb este şi *Dux*; ştim că în opera lui Dante, „Dux” este Veltro, *un cinque cento diece e cinque* -.

Ca simplă curiozitate, şi ca să arătăm intretesätura dintre esoterismul musulman si esoterismul crestin, Dux — transcris în litere arabe — are valoarea numerică 90, care este aceea a lui „el Mahdi “ , aceeaa lui *Malak* (înger, Angelicus) şi a lui *Malik* (Rege nume divin). Cuplul *Malak-Malik*, absorbit în *el Mahdi*, înseamnă însumarea în aceeaşi persoană a dublei puteri sacerdotale si regale. *El mahdi* este „Cel Condus”, deci tot *Dux*, dar în aspectul lui de pasivitate față de Allah; „condus” însă față de Principiu, este total „Conducător, „Alhadi” faţă de lume. Cuplul *mahdiulhadi* are valoarea lui *Ali* (110), numele ginerelui Profetului, al patrulea Khalif, din care tradiţia musulmană îl face coboritor pe Mahdi-ul aşteptat, ce va să vină. După un *hadith*, el va fi din nou „ahlulbaiti “ , „om din casa mea”.

Al doilea termen al formulei este *angelicus*. Angelus, Îngerul, este totală pasivitate față de Dumnezeu, cum o arată *El* din finalul numelui său şi, în traducere literală, faptul că e „trimis”. Prin urmare, gäsim si în Pastor Angelicus un cuplu

---

* René Guénon, L'éesotérisme de Dante, Paris, Gallimard, 1988, p. 57.

complementar, ca în *mahdiulhadi*. Formula latină nu este o formulă asemănătoare acelei musulmane? Și în formula lui Dante *DVX* activ, este urmat de *messo di Dio*, pasiv (Purg. XXXIII, 43-44). Dar „un cinque cento diece e cinque — messo di Dio" corespunde, termen cu termen, lui „Pastor Angelicus" (DVX lui Pastor si „messo di Dio" lui ‚angelicus"). Ne întrebăm dacă versurile lui Dante nu sînt la rîndul lor o „formulă substituită", formulei substituite „Pastor Angelicus"? Dacă Dante nu a avut deviza din

„profeții" sub ochi, cînd a elaborat ilustra lui formulă? Cu

alte cuvinte, dacă „profeția" papilor nu făcea parte din arhivele lui *Fede Santa*?
A doua deviză din ternar este *Pastor et Nauta*; termenul comun „pastor" arată continuitatea. Ea desemnează pe loan XXIII, papa din Vatican II; ne mulţumim să arătăm ca trăsătură individuală adecvată cu formula, faptul că în momentul alegerii sale, Cardinalul Roncalli era Patriarh al Venetiei, orașul de pe canale, prin urmare, foarte exact, Păstor si Navigator. Mai în adincime, determinatiile de Păstor si Navigator sînt, amîndouă, simboluri orizontale, căci se desfăşoară pe cele două pasivitäti, pămîntul si apa, pe cînd *angelicus* este esențialmente vertical. Avînd în vedere pe „Pastor" factor comun, putem să facem din cele două devize o cruce; la punctul de intersecție al Axei verticale cu „suprafaţa apelor" apare floarea de lotus, Roza din tradițiile occidentale, prin urmare nu o oarecare floare, ci *flos florum*, „floare între flori ", Unica, Chintesenta, bobocul de Eter, si astfel avem lămurită o a treia formulă, concernînd pe papa Paul VI. Poate semnifica si reaparitia Rozei Cruce, remanifestarea Centrului Primordial — si el „Flos florum printre centrele secundare (fig. 13).

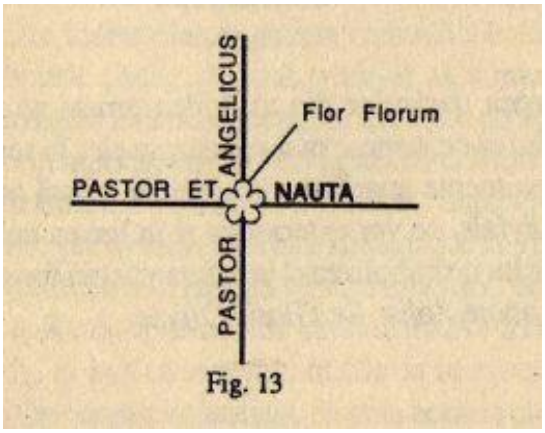

Fig. 13

figura 13

Ca trăsătură individuală, putem constata că Paul VI este primul dintre papi care a luat pe faţă si adesea contact cu diferiți reprezentanţi exteriori, oficiali, religioşi si laici, ai unor grupări moderne. Este modest dar incontestabil catolic.

Dacă la figura, 13 adăugăm primul ternar din cele douăsprezece devize,obținem crucea dominind triunghiul de apă, care este şi acela al Harului, împlîntîndu-si vîrful în lume. În punctul unde crucea atinge baza triunghiului, putem aseza formula Fides Intrepida care, după interpretarea ce i-am dat-o, semnifică infuzarea, coborîrea ca har în lume, prin triunghiul inversat al doctrinei tradiționale, de care am vorbit (fig. 14). Vom vedea mai tîrziu, unde se situează prima formulă Crux de Cruce.

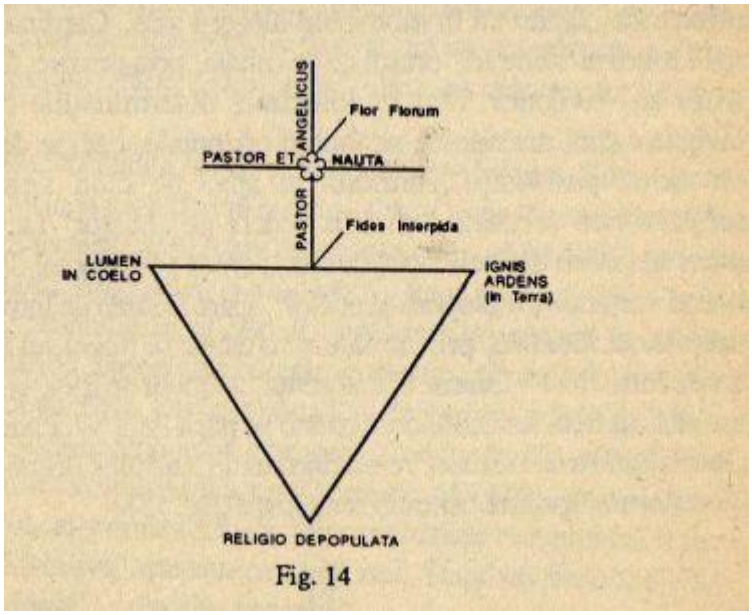

Fig. 14

Solidaritatea devizelor din al doilea ternar ne face să insistăm asupra faptului că cele spuse mai sus despre ele, în sensul lor superior, concernă evenimente angelice care, numai o dată puse la punct, actualizate *in divinis*, se vor exterioriza şi în lumea noastră. Credem că exteriorizarea lor o simbolizează următoarele trei formule: *De mediate Lunae, De Labore Solis, De Gloria Olivae.*

*
* *

Credem că în *De mediate Lunae* este o aluzie si la semiluna musulmană. *Dux* va reuni ortodocşii diferitelor tradiții, împrăștiați în lume, dîndu-le conştiinţa unității lor. În creştinism, lupta este aceea a lui Ilie cu Antihristul. Dacă privim Islamul, aşa cum se prezintă în exterior, constatăm divergentele lui, medievalitatea reprezentanților săi, izul lor heterodox, calitatea echivocă, suspectă, întunecată, a prieteniilor şi sprijinitorilor săi. În momentul actual, este de natura certitudinilor că Islamul nu poate lupta cu formidabila forță materială, nu numai a Occidentului întreg, ci şi contra unui infim fragment al acestei forte care este Israelul. De aceea, restaurarea tradițională, politică şi spirituală a Islamului este de neconceput în lumea modernă. Totuşi, o încercare în acest sens poäte fi făcută si poate duce la o restructurare a lumi pe baza vechilor tradiții.
În *Profetie*, cu *De Labore Solis* este vorba de suferințele, tribulatiile soarelui, deci ale Creștinismului pe care îl reprezintă, încercarea de unificare a creştinismului din schemele fragmentare ce au luat şi iau încă naştere. Pe plan inițiatic, cuplul Sol- Luna este fundamental în Alchimie, complementarismul lor avînd un caracter de luptă pe plan inferior, ceea ce se desemnează în Arta regală ca

luptă între cele două Naturi. Pe această luptă, implicînd concomitenta, o arată devizele complementare, *De mediate Lunae, De Labore Solis.* Prin această luptă inevitabilă, providentială, se va stoarce Elixirul de viaţă lungă, licoarea de beatitudine, indicate foarte clar de a treia formulă *De Gloria Olivae*. Măslinul este arborele păcii, si dacă criteriul alchimic este exact, creştinismul îsi va regăsi unitatea, iar papa desemnat cu aceastä devizä va fi, probabil, contemporan cu sfîrşitul luptei de unificare a creştinismului, pe baza reînnoiri vechii sale tradiții, după care va urma perioada de înflorire prevăzută de Sfînta Hildegarde în viziunile ei, si descrisă de ea ca fiind cea mai fericită vîrstă a omeniri, de la Paradisul pămiîntesc încoace. Ramura de măslin simbolizează Pacea,dar uleiul lui — Focul, Gloria, şi iată că revenim la *Gloria in excelsis Deo et in Terra, pax hominibus bonae voluntatis*,de data aceasta chiar cu relativ puțină vreme înaintea venirii lui *Judex Tremendum.*
Se poate configura ŞI acest ternar printr-un triunghi, de data asta cu vîrful în sus — ținînd scama de caracterul net sattvic al mäslinului; este arborele Atenei, intelectul divin, ieșită vertical prin Brahmarundra capului divinului său tată, Zeus.

Completăm deci figura 14, prin adăugarea triunghiului de foc; împreună cu crucea formează hicrogliful Sulfului filosofal. În figura întreagă, crucea e un „loc" median între cer şi pämint. De asemenea, o putem considera ca o schemă a lui Vajra şi, cu trăsnetul lui Zeus, cu dubla lui putere de viaţă si moarte, cu puterea sa de a închide şi deschide, atribut esențial al Papalității (fig. 15).

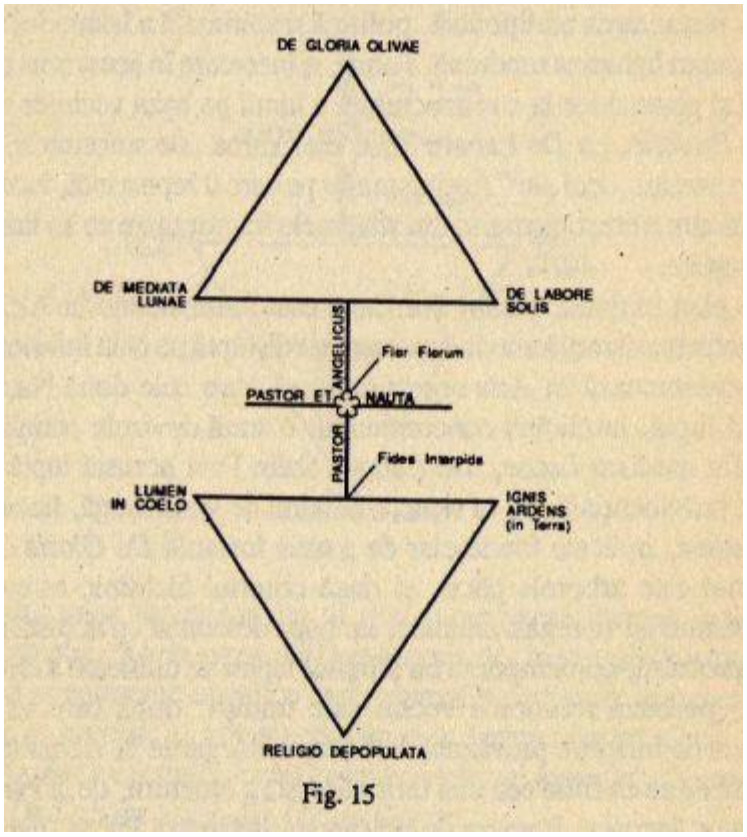

figura 15

*

* *

În reprezentarea de mai sus intră zece devize: unde se pot situa prima si ultima, *Crux de Cruce* si *Petrus Romanus*? Mărginindu-ne la figura 15, nu este loc pentru ele. În realitate, sînt extracosmice, dar pentru a sublinia aceasta trebuie să închidem figura într-un cerc.
Despre „Petrus Romanus" lucrul este evident. Topit în stăpînul său, este deasupra lumii ca si El. Predă biserica Stăpinului său, care a remis-o primului Petre. În treacăt spus, aceasta arată că în *Profetia Papilor* se cunoştea „Identitatea Supremă". Ca atare, este trecută în grafic în afara cercului.

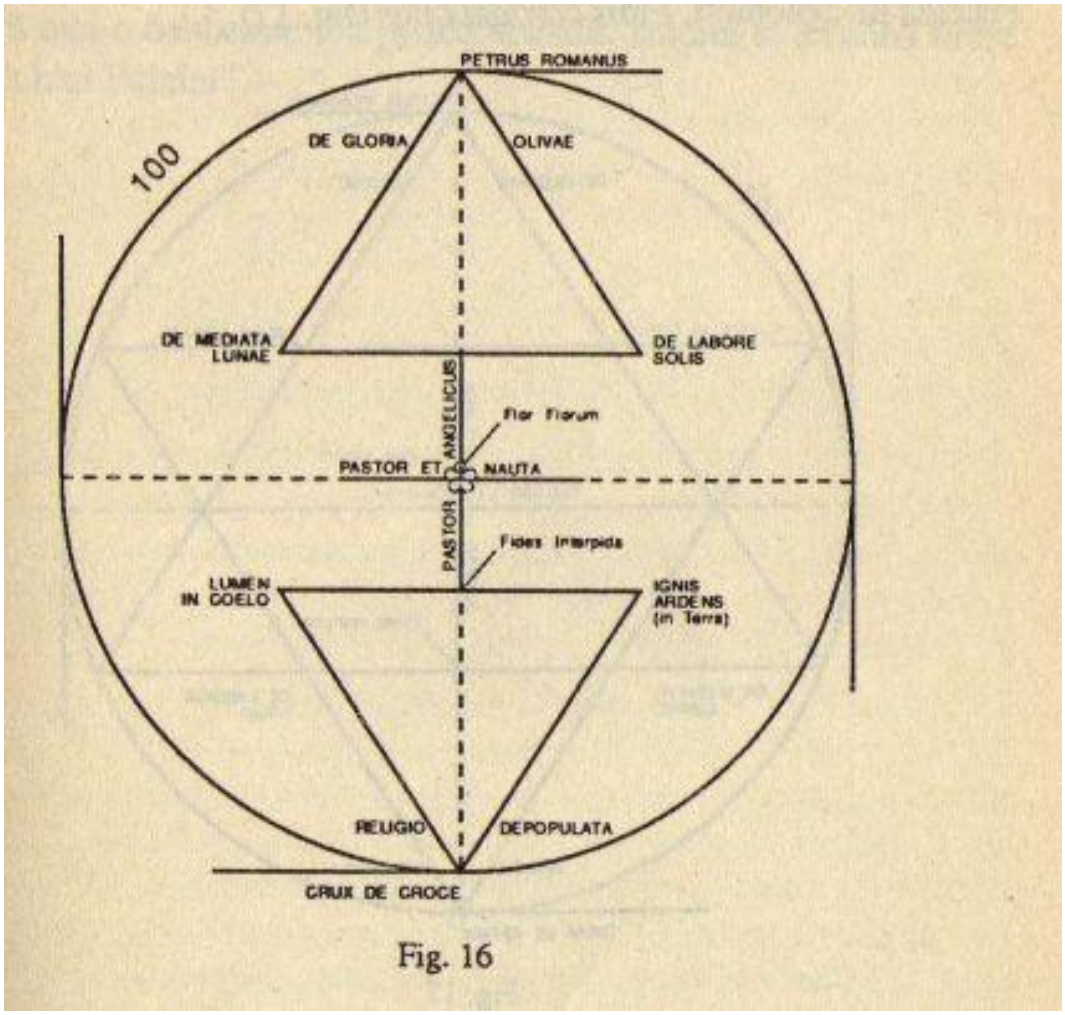

Fig. 16

figura 16

Cît despre „Crux de Cruce”, am arătat că adevărata semnificație a devizei este joncțiunea extremelor în acelaşi punct, a Primului si Ultimului, a lui Alfa si Omega. Fiinţa care le întruneşte este necesarmente deasupra lor; altfel spus, ca să stringi într-o singură mînă capul si coada *Uroboros*-ului, trebuie să fii în afara încolăcirilor lui.

Această calitate supracosmică a celor două devize o putem indica prin două tangente pe cerc, în punctele extreme ale diametrului său vertical, prelungire a liniei desemnînd pe „Pastor Angelicus”; braţul orizontal al crucii mediane (“Pastor et Nauta”), prelungit, devine diametrul orizontal al cercului, căpătind si el două tangente, ghiarele vulturului care strînge lumea în cercul necesității, cele două

gheare ale compasului „ținut de vîrf de Dumnezeul Geometru” (fig. 16). | |
Putem adăuga o ultimă figură, în care Cerul şi Pămîntul se întrepătrund; altfel spus, unde cele două triunghiuri se încrucisează şi devin Pecetca lui Solomon. *Finis coronat opus* (fig. 17).

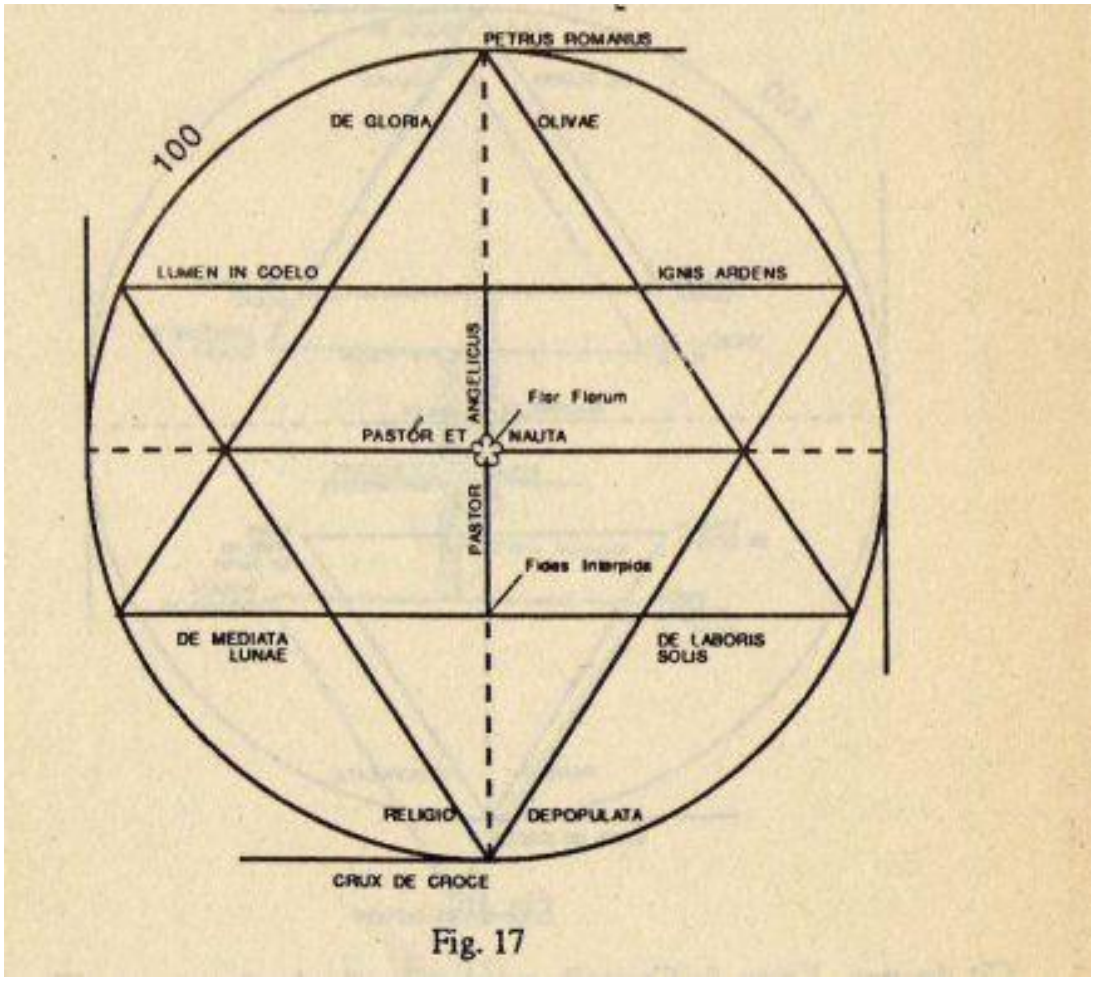

Fig. 17

figura 17

*

* *

Terminăm cu o observație semnificativă, In ultimele figuri, şi fără nici o căutare din partea noastră, s-a produs o inversare: cele douăsprezece devize, care, în prima parte a

studiului nostru, aveau o configurație circulară, pentru că este zodiacală, se înscriu, în a doua parte, într-un grafic compus din linii drepte. În schimb, cele o sută devize, care la început erau reprezentate prin drepte, au devenit acum cerc. Este ceea ce se numeşte în Kabală *Makifim*, „Deplasarea Luminilor". Or, aplicată la un sfirsit de ciclu, „deplasarea luminilor" este riguros si exact acelaşi lucru cu „inversarea Polilor" şi, ne este plăcut că, fără nici o deliberare din partea noastră, studiul se termină firesc „sub Ochiul Polului" .

Note la

Consideraţii asupra ultimelor devize din «Profetia Papilor» a Sfintului Malahie

1. Studiul de faţă este o ilustrare a unei metode tipic hermetiste,

constînd' în schematizarea simbolurilor. Prin intermediul liniilor, cercurilor si semicercurilor se obţin figuri geometrice a căror

semnificație corespunde **orizontului simbolic evocat**. În cazul de față, motivele aparţin cabalei medievale. |

2, Sefira Ketter (Kether) - încununează schema arborelui sefirotic, desemniînd coroana, simbolul autorităţii și puterii.
3. Despre *Brahâtma* si simbolistica lui, vezi primul studiu, «Icoana Arhanghelului Mihail»; vezi si nota 12 la acelaşi text.
4. *Bernard, abate de Clairvaux*, cel care a organizat si reglementat Ordinul templierilor. Se crede că ideile si ritul impuse de el în cele 72 de reguli stricte sînt inspirate de întîlnirea cu sectele evreoarabe pe timpul Cruciadelor. Sub influenţa lui, ordinul devine deosebit de puternic. Abia la 1128 Conciliul de la Troyes discută și aprobă oficial statutul propus de abale. Ordinul său nu recunoaște în faza de început decît autoritatea Papei; curînd însă ajunge să se «compromită» și să fie definitiv eliminat.
5. Vezi nota 6 la «Trestia de aur» si nota 2 la «Interpretări inedite...»

La întocmirea notelor s-au consultat următoarele lucrări:

Paul Arnold, *Histoire des Rose-Croix et Les origines de la Franc-Maçonnerie*, Mercure de France, 1990 (Preface d'Umberto Eco).
Francoise Bonardel, *L'hermetisme*, P.U.F., Paris 1985.
Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *Dictionnaire des symboles. Mythes, rêves, coutumes, gestes, formes, figures, couleurs, nombres.* Ed. Seghers, Paris, 1974.
Mircea Eliade, *Istoria ideilor si credinţelor religioase*, Editura Stiintificä si Enciclopedică, Bucureşti (vol.I, 1986; vol I I I, 1988).

René Guénon, *Symboles fondamentaux de la Science Sacre*, Paris, Gallimard, 1962 RR TI 6 AR
Serge Hutin, *L'alchimie*, P.U.F., Paris, 1987; *Les sociétés secrètes*, P.U.F., Paris, 1987; *Les francsmaçons*, Editions du Seuil, Paris, 1960.
Vasile Lovinescu, *Monarhul ascuns*, Editura Institutului European, Iaşi, 1991.
Victor Kernbach, *Dicţionar de mitologie generală* Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989.
Paul Naudon, *La Franc-Maçonnerie*, P.U.F., Paris, 1977